

wordt het najaar
die roestige plek
van mild en melkwit

alsof

iets hapert en treuzelt
hier nu niets helder staat
maar huivert

vertwijfeld

uit mist
en mistroostig

slentert

onuitgesproken
verder

nu blad
na blad
het blad
uit zwart
en wak
getakte valt

regen
vlaag
na vlaag
een vlaag
weemoed
door de leegte
van de polder
jaagt

valt
in onmin
de jager

hij mikt
op wat vlucht
als een schicht
naar de bedding
van een beveiligd
gedicht

vieux roze
in een rozet
van september
of is het herfst
die franjes oranje
dumpte in de traagte
van de avond

ver en laat

in dampen dooft
het vol karaat
taant in vieux roze
goud dat klatert
op het ijkpunt van
de achttiende graad

graaf je in
als een zachtgearde mol
onder een okselholte van zwart
om een en al één te worden

uit een wig van wind
blaast hagel en sneeuw
de polder onbewoonbaar wit

graaf je nu maar in

wat op een winterbed
van wachten rust
wordt nooit vergetelheid
maar sluimert, maanden lang

ik ben géén
zevenslaper

wig
van wit

kleur

die kantelt
en verkooft

zwart

in de iris
van mijn weten

wit

een wig
van hoop

en zwart

slagschaduw
van wat is

het gemis